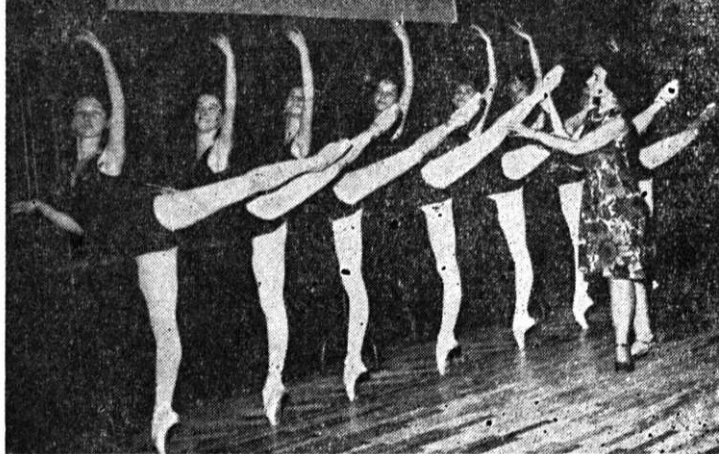

Ucenicii spectacolului de balet

Una din numeroasele ore de antrenament zilnic, la
clasa de fete condusă de prof. Alinta Vretos.

Frecventînd ani de zile Opera bucureşteană, am putut constata, cu reală satisfacţie, că lumea, oricît de ocupată ar fi, găseşte timp pentru frumos, pentru artă. Aşa cum fiecare gen de spectacol îşi are publicul său, şi baletul şi-a cîştigat un public constant — oameni de vîrstă, preocupări, pregătiri diferite, care, însă, seara, în sala operei, se contopesc în acelaşi flux de interes, plăcere şi admiraţie. Apoi, pleacă spre casă reconfortaţi, ducînd cu ei imagini feerice dobîndite prin intermediul dansatorilor noştri, capete de afiş pe mari scene ale lumii.

Cine sînt aceşti dansatori? Ce pregătire au? Unde au învăţat? Cu cine? Cît?... sînt cîteva din întrebările la care voi încerca să răspund.

Începînd cu Ileana Iliescu, Alexa Mezincescu, Cristina Hamel, Marinel Ştefănescu, Luminiţa Dumitrescu, Cristina Saru, Aurora Rotaru, Pavel Rotaru, pînă la absolvenţii anului în curs: George Iancu şi Roxana Sirbu — pe care i-am urmărit recent, la Operă. În Giselle —, toţi aceşti artiştii dansatori şi-au început şi desăvîrşit studiile la Liceul de coregrafie, şcoala românească de dans, cu o istorie de numai 26 de ani.

— Ce a însemnat pentru dumneata, Roxana Sirbu, această şcoală?

Catalog, clopoţel... miros de cernelă, obraji încreşi de copii, flexibili, poante; şi cei nouă ani au trecut ca gîndul. Cea mai vie impresie pe care-o păstrez despre „liceul

meu“ este aceea a unei familii, a unei foarte mari familii, în care toată lumea se cunoaşte şi care ne-a primit şi educat cu căldură şi generozitate. Aici am învăţat nu numai să descifrez tainele dansului, ci şi să descopăr binele şi frumosul din oameni şi lucruri, să lupt, în numele lor, împotriva răului şi urîtului. În şcoală mi-am umplut sufletul şi mi-am îmbogăţit mintea cu lucruri frumoase şi am învăţat cum să le dăruiesc celor din jurul meu. Cu fiecare lună, cu fiecare an, am reuşit să mă descopăr pe mine, ca om şi ca artist. Cineva spunea că şcoala i-a dăruit un strop din lacul lebedelor, un trandafir din corsajul Quiteriei... unul din crinii Gisellei. Dar eu cred că şcoala ne-a dăruit mult mai mult: ne-a dăruit ştiinţa de a euelege aceste flori şi de a le dărui publicului, neîntinate, mereu proaspete.

— Care a fost cel mai important lucru pe care l-ai învăţat în cei nouă ani de şcoală?

— Am descoperit sensul adevărat al iubirii: iubirea pentru oameni, pentru tot ce ne înconjoară, pentru o floare, pentru o zi de mai etc. Să ştii să iubeşti este cel mai important lucru în viaţă, pentru că iubirea este singurul mijloc de a oferi societăţii, timpului tău, ce e mai bun şi mai frumos în tine. Pentru mine, iubirea înseamnă dans!

SUS : Un exercițiu pe potriva începătorilor, executat de clasa a V-a băieți, condusă de prof. Balint Zoltan.

JOS : Trei dintre absolvenții noii promoții — Roxana Sirbu, Cristian Crăciun și Mihaela Ștefan.

— Dar pentru dumneata, Cristian Crăciun, ce a însemnat liceul de coregrafie ?

— Absolvind acest liceu, pot afirma cu certitudine că am satisfacția unui răspuns privitor la viitoarea mea realizare ca dansator. Cu chemare pentru dans și perspective destul de luminoase în acest domeniu, ajutat și îndrumat îndeaproape de tovarășii profesori, pe tot parcursul celor 12 ani de școală, mi-am căutat și mi-am găsit drumul, în locul unde aș fi avut cele mai multe șanse să-l găsesc. Un rol cu totul deosebit în formarea mea și a colegilor mei l-a avut tovarășul profesor Constantin Marinescu, care a depus ani grei de muncă, în lunga cursă prin ținuturi necunoscute nouă. Ne-a dat tot sufletul și răbdarea posibilă pentru a ne face să înțelegem și să iubim arta pe care o facem. Sînt fericit că liceul de coregrafie ne-a dat posibilitatea de a ne manifesta în fața marelui public, singurul care poate opera selecția personalităților, care le poate afirma și consacra.

Din repetate discuții cu prim-solistii opere noastre, cu profesorii liceului de coregrafie și cu directorul lui, prof. Petre Corpade, am înțeles că, pe parcursul celor 26 de ani, această școală nu și-a desfășurat întotdeauna activitatea în cele mai bune condițiuni (nici acum nu dispune de o clădire proprie, dotată cu tot aparatul și materialul necesar), deși beneficiază de un mănunchi de cadre didactice, de cultură generală și de specialitate, înzestrate cu o excelență pregătire profesională, cu o nemărginită înțelegere și răbdare, și care lucrează cu maximum de randament.

— Tovarășe director, care sînt criteriile de admitere și de absolvire a acestui liceu ?

— Școala selecționează elevi începînd cu clasa a IV-a. Cerem elevilor talent, aptitudini, muzicalitate și o serie de calități fizice ; or, nu în fiecare an se prezintă tineri cu aceleași calități și în număr constant. Pe parcursul celor nouă ani, la finele fiecărui an școlar, triem elevii ; „hopul” cel mare — admiterea în liceul propriu-zis — este hotărîtor ; dar, chiar și de aici înainte, nu li se garantează absolvirea ; în conformație, în sănătate și în posibilitățile fizice, pot interveni schimbări care să nu permită unor elevi continuarea pregătirii. Școala este foarte grea. Pe lângă cultura generală, echivalentă cu liceul-secția umană, elevii noștri mai au, în programul celei de a doua jumătăți a zilei, ore de specialitate, pian, inițiere muzicală, muzică de balet, estetică, critică ; practic, ei studiază zilnic aproape 12 ore, de la 8 dimineața la 7 seara ; iar în cazul cînd au practică de scenă, termină și pe la 10—11 seara — timp în care efortul fizic este în întrecere cu cel intelectual, aproape fără momente de relaxare. Alături de elevi, profesorii școlii au și ei același program încărcat.

Am convingerea că numai datorită pregătirii deosebite a profesorilor noștri, sudorii perfecte între cei ce predau discipline de cultură generală și cei de specialitate, precum și între profesorii cu experiență și tineri, care s-au încadrat cum nu se poate mai bine în normele noastre, absolvenții devin oameni de nădejde și buni profesioniști. Noi ne mîndrim cu ei.

— Apelez la recunoscuta dv. exigență, pentru a vă cere părerea sinceră despre absolvenții acestui an.

— Excelentă ! Sînt cîteva elemente de vîrf, cu perspective de a deveni prim-soliști — George Iancu, Roxana Sîrbu, Cristian Crăciun, Mihaela Ștefan, Mihai Tugearu — căroră le prevăd un viitor strălucit. Ceilalți 14 absolvenți sînt și ei foarte dotați și bine pregătiți. Ar putea oricînd, la orice oră, poate cu o singură repetiție, să acopere orice gol ivit pe scena operei. Elevii liceului de coregrafie sînt, de fapt, schimbul de mîine al operei noastre.

Doina Moga

Școala populară de artă : o nouă promoție

Sub titulatura „Dialog cu teatrul scurt” a avut loc, de curînd, un festival-concurs al formațiilor de teatru de amatori din municipiul București. Timp de zece zile, peste două sute de artiști amatori au prezentat, în fața unui public numeros și entuziast, 35 de spectacole, majoritatea cu piese românești într-un act, cele mai multe inedite, inspirate din actualitate, precum și montaje literare (versuri-proză-muzică), semnificative prin mesajul lor angajant.

Cine sînt acești interpreți amatori ? Sînt oameni care, prin profesie, nu au nici o

contingență cu arta ; dar, în cele cîteva ceasuri libere ale zilei, îi reunește pasiunea pentru teatru. Spre orele înserării se întîlnesc la casele de cultură, la cluburi, oriunde află loc pentru a-și împlini dragostea pentru scenă. Numai în București, sînt peste cinci-zece de echipe de teatru și peste cinci sute de artiști amatori. Pentru ei există o instituție de învățămînt anume, creată în 1952 : Școala populară de artă. Școala are secții diferite (actorie, regie, canto, instrumente, plastică), și un program de învățămînt complex. Condițiile școlii sînt în general cu-